

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Filiorum exhæredator.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A Hsiquidem auritum animalis genus, qui capita habent Aquilæ, cætera Leonis, ut pleriq; tradidere: & ut in ahenea Bembæ mensa cernitur, cum alis ingentis admodum magnitudinis, Appollinem indicabant, veteresque eos Appollineo currui succedere finxerunt, Grypheneumq; Phœbum hac de causa vocitatum à nonnullis manifestum est, quod ita tangit Claudianus:

*At si Phœbus adest, & franis Grypha jugalem
Riphaeo tripodas repetens detorsit ab axe.*

Et in Gallieni numis Gryphes cufos inspicias, cum inscriptione, APOLLINI CON'S. AUG. Duo Gallienæ numismata. vero animalia in suo quæque genere reliquis imperantia complectuntur, veluti Sol reliquis in cœlo micantibus ignibus imperitare, & luminis sui magnitudine ubertateq; reliquos omnes alere, & illustrare videtur: merito itaq; sacris profanisq; rebus omnibus, aris, se pulchris, urnis, templis, publicis, privatisque ædibus custodes passim adhibiti. Sunt tamen qui Gryphis figuram, non ut vulgo creditur, Leonina inferioribus specie esse dicant, sed Equis haud abfimilem; verum quæ capita cum incurvis rostris Aquilarum more, sed ea aurita habeant: ita enim ab Aristæo Proconesio memoria super his proditum tradit Pausanias.

NASONES. CAP. XXV.

Invenies aliquando Nasones (id enim nomen à nasi magnitudine est) Gryphos nuncupatos: quod quidem cognomento Syriæ Rex, Gryphus Cleopatæ filius appellatus est, fuit enim is visenda nasi magnitudine præditus. Sed quid ego ulterius de Gryphis commentari pergam, cum rerum scriptores dubitēt, an hujus imaginis animal inveniatur? Capite enim nono supra quadragesimum libri decimi, Plinius sententiam attestatam suam, ait: *Pegasos Equino capite volucres, & Gryphas auritos aduncitate rostri, illos in Scythia, hos in Aethiopia, fabulosos reor.* Idem tamen quarto libri 33. cap. apud Scythas ait aurum à formicis aut Gryphibus erutum. Sed hoc ait ex vulgatæ historiæ opinione. Nam illud Virgilianum, *jungentur jam Gryphes Equis*, nihil aliud sibi vult, quam eventurum, ut ea, quæ minime fieri possunt, protinus fiant: aëria quippe animalia cum terrestribus eidem jugo summittantur, quod natura minime patitur. Sed, bone Deus, quorsum Hydra multiceps? quorsum triceps Geryon? quorsum tribus compacta feris Chimæra? quorsum Sphinges, & môstra alia? nisi ut parvium complexum ostendant: veluti ex verbo & diversis nominibus oratio constituitur. Quare qui simplicium significationes recte perceperit, facile ad mixtorum interpretationem accedet: quæ cum tibi mi Coluæ, cognitissima esse non ignorem, supervacuum duxi plura super his inculcare.

DE CORVO. CAP. XXVI.

Fœnem eram his nugis facturus, qui mihi videbar plus nimio tibi obstrepuisse, cumq; coronidem ducere pararem, visus mihi sum crocitantem audire Corvum, quasi se quoque Phœbeam alitem venditaret, & in harum consortium admitti se quoque postulare. Non ineptum judicavi, qui orsus essem à candidissima, desinerem in nigerrimam, à vocalissima in raucissimam, quod sciebam anthropiam istiusmodi in naturæ rebus considerandis suam habere voluptatem. Tu igitur, necesse est summittas auricularas, & quicquid crociterit, & quicquid contra aliarum avium morem fecerit, boni consulas.

FILIORUM EXHÆREDATOR.
CAP. XXVII.

Corvi autem figura hieroglyphicum erat hominis, qui libros suos exhæredaret, abdicaretve, aut domo quoquo eiceret modo: ajunt enim eum pullos suos, simulac volandi potestatem assecuti fuerint, nido expellere, mox & regione tota interdicerere, quod usq; adeo sit amans solitudinis. Faciunt hoc & subaquilæ quarum reges usquam difficulter invenias, Authores nostri, qui reru

*Plin. lib. 10.
c. 13.
Corvus pullos suos non alit.*

naturæ

naturalium historiam conquirunt, magna ex parte scribunt, Corvum pullos quidem parere, sed eos non alere, mœstitia scilicet affectum, quod eos, simulac exclusi sunt, pennis candicantibus prædior aspiciat, ac perinde vix à se genitos arbitretur. Utcumque, pro maxime laborantibus inopia, Psal. 147. mographus ait: *Et pullis Corvorum invocantibus eum alimenta subministrat Deus.* Cum enim ita fuerint, tanquam adulterini à parentibus destituti, vel ore cœlitus distillante, vel minutissimis quibusdam animalibus, quæ nidus eos circumvolant, nutriuntur, in supremæ benignitatis summumque providentiæ divini numinis argumentum. Eucherius hinc filios fideles doctrina cœlesti imbutos, ex infidelibus tamen parentibus genitos, indicari ex veterum Theologorum traditione communit.

IMBRES. CAP. XXVIII.

IN auguriis Corvus, perinde ac Cornix, de qua dictum alibi, imbrum significationem habet. Nicander ita de Corvo: *κόραξ τ' ὀμβρέηα κρωζει*, ubi ait interpres, *ὅτι χειμῶνα δηλαστοί κώραξ κει, καὶ Φύλα κολοιῶν ὕδατ' ἀρχομένοιο διὸς ἀπὸ σῆμ' ἐγένετο.* Quem Virgilius secutus, de pluvie portentis ait:

Gerg. lib. 1.

— *Et de pastu decedens agmine magno
Corvorum increpit densis exercitus alis.*

DISCORDIA MILITARIS. CAP. XXIX

LONGE autem diverso à Cornice significato Corvus accipitur: quippe cum ea, ut suo loco dictum, sit concordia signum, ut pleraque Poetarum elogia indicio sunt: Corvi contra, futuram quandoque inter collegas discordiam ostenderunt, Aquilam, quæ Augusti tentorio superfederat. duo numero insectantes, à qua & afflicti, & ad terram dejecti sunt, cum is ad Bononiam Triumvirorum copias traduxisset, Philippo rerum exitum, qualis inde subsecutus est, præfagiente. Fuerunt & Alexandro Babylona iter intendenti, infausti ominis signum, Corvi sublimi volatu se mutuo incessentes, quorum afflicti quidam, ac pene discerpti, in illius conspectu ad terram decidere.

Corni Aquilam insectantes.

EMANSOR. CAP. XXX.

ET quoniam in milites incidimus, est cur apud eos aliquantulum immoremur. Emansores ex Corvo figurato significari, tam divinæ quam profanæ literæ docuerunt: quippe eum qui officium suum deserat, veluti miles ignavus, qui ad constitutum diem adesse iussus, domi desederit. Secundo Fastorum habemus, Phœbum, cum Jovi sacrum facere instituisset, Corvum qui aquam de vivo fonte afferret, præmisisse, qui cum insedisset ficui quæ acerbos adhuc fructus habebat, tamdiu moratus est, quoad maturi fierent: inde pastus Anguem corripit, quem ad Apollinem defert, eum adversarium causatus moram injecisse, ne aquam haurire potuerit, quem Phœbus cum mendacii redarguisset, Corvum inde damnavit, ut quamdiu ficus lacteus esset, aquam de nullo fonte biberet. Atque siquidem ad Noe ipsa ex arca: ut pacatane res essent exploraret, circa sordes desinentis diluvii desedit: quod quidem, ut Hierosolymitanus Hesy chius philosophatur, signum fuit futuros homines qui admissi ad sacra, sublimisque scientiæ mysteriis initiati, animo postmodum inconstanti, qui sub fuscæ pennarum veste delitescere, præclara incœpta ignaviter frustraturi essent, institutionis probæ sanctæque consortia derelinqentes: ut inter Domini discipulos Iscariotis filius Judas tam turpiter, quam flagitiose defecit à Domino. Sane Cyprianus ad Novatianum, Corvum hunc emissum à Noe, neque reversum, quod ad cadaverum pastum se converterit, hæreticos indicare ait, qui secedentes ab Ecclesia, ad meliora, ad membra quippe sua redire minime curant, sed cum immunt-

Hinc proserp. Corvus in miss. n. u. Giber. Cognatus, Cent. 2. 1708, 161.

Corvus emissus à Noe, nec reversus, hæretici.